

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

ΤΩΝ ΠΛΕΙΣΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου ἑνὸς παραμαγείρου)

Εἰς τὰς ὀκτῶ τὸ πρῶτ' ὁ μάγειρός μου με διέταξε καὶ ἔρριξα εἰς τὸ καζάνι ὀλίγαις ὀκάδες βόιδι πολὺ ἡλικιωμένο διὰ νὰ βράσῃ. Τὴν ἄλλη μέρα εἰς τὰς ἑνδεκα τὸ βόιδι εἶχε βράσει καὶ ἐγὼ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχιμαγείρου τὸ κατέβασα ἀπὸ τὴν φωτιά' αἰφνης:

— Μία βιδελάκι! . . . ἀκούω ἔξω κάποια φωνή· ἐγὼ ἔμεινα ἀκίνητος μὴ ἠξεύροντας σχεδὸν τί νὰ κάνω.

— "Ἐ! βρὲ ἀδελφεὲ δὲν δίδεις βιδελάκι; μοῦ λέγει ὁ ἀρχιμάγειρος σχεδὸν θυμωμένος.

— Δὲν ἔχει, τοῦ λέω ἐγὼ μὲ ἀπορίαν.

— Κουτεντέ, μοῦ λέγει ἐκεῖνος, γιατί βράζει ἀπὸ χθές, κόψε ἀπὸ αὐτὸ ἓνα κομμάτι καὶ δός το ἔξω γιὰ βιδελάκι, καὶ μοῦ ἔδειξε τὸν παπποῦ τοῦ βιδέλου! . . .

Μίαν ἄλλην πάλιν ἡμέραν ἀγόρασα ὁ ἴδιος ἓνα καλὸ κομμάτι κρέας ἀπὸ κριάρι, τὸ ὁποῖον ἔβαλα καὶ ἐψήθη εἰς τὴν κατσαρόλα· τότε ἠθέλησα νὰ τὸ τραβήξω ἀπὸ τὴ φωτιά, μὰ ὁ ἀρχιμάγειρος— ἄφρησέ το μοῦ λέει νὰ ψηθῇ καλά, καὶ νὰ ξεροκαῆ ὀλίγο· Ἐγὼ ἔκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπε.

— Μία ἀρνάκι τῆς σούβλας, ἔξαφνα ἀκούω πάλι. Τὴ φορά αὐτὴ ἐκατάλαβα καὶ ἔβαλα χερικὸ εἰς τὸ κριάρι· ὅμως ἡ κατσαρόλα, ἀντὶ τῆς σούβλας, μὲ ἔκαμε νὰ τὸ παραιτήσω.

— Τί περιμένεις; μοῦ λέγει ὁ ἀρχιμάγειρος.

— Τὴ σούβλα, ἀπεκρίθηκα

— Νά, βρὲ παιδί μου, αὐτὰ ἐδῶ τὰ καψίματα τοῦ κριαριοῦ εἶναι ἡ σούβλα! . . .

Τὴν ἄλλη μέρα εἶχα πάει γιὰ δουλειὰ ἔξω, καὶ ἐγύρισα

κατὰ τὸ μεσημέρι· ἓνα καζάνι μὲ μία σάλτσα ἔτσι σκοῦρα ἔβραζε κοντὰ στῆς ἄλλες κατσαρόλες.

— Μία μακαρόνια, σάλτσα ψητοῦ, οὐ, οὐ, ἀκούω, καὶ τρέχω εἰς τὰ μακαρόνια τὰ ὁποῖα ζεστὰ ζεστὰ ἐκένωσα εἰς τὸ πιάτο, μὰ ἐκοντοστάθηκα καὶ πάλε μὴ βλέποντας οὔτε ψητὸ οὔτε τὴ σάλτσα του.

— Πάρε βρὲ παιδί μου ἀπὸ αὐτὸ τὸ καζάνι μιὰ κουταλιά καὶ περὶχυσε τὰ μακαρόνια, αὐτὸ εἶναι σάλτσα ψητοῦ.

Ἄργότερα ἐμάνθανα ὅτι ἡ σάλτσα ἐκεῖνη ἦτο καμωμένη ἀπὸ καραμέλαις καμέναις!!

Τὴν τετάρτη ἡμέρα κατὰ τὸ μεσημέρι μ' ἔβαλε ὁ ἀρχιμάγειρος καὶ ἐκτυποῦσα κάμπόσα αὐγά· σὲ λίγο ἀνακάτωσα καὶ δύο τρία λεμόνια.

— "Ἐνα φρικασέ ε ε ε . . . μοῦ φωνάζουν ἀπ' ἔξω, καὶ ἐγὼ πάλι δὲν τὸ κουνῶ γνωρίζοντας ὅτι τέτοιο φαγητὸ δὲν εἶχαμε στὴν ἡμερησία διατάξιν.

— Μὰ πῶς; ἀκόμα δὲν ἔμαθες, μοῦ ζαναλέει ὁ μάγειρός μου, κόψε λίγο βραστὸ, βάλε μιὰ, δύο κουταλιές ἀπ' αὐτὸ τὸ αὐγολέμονο καὶ ἔκαμες τὸ φρικασέ!

Τὴν πέμπτη ἡμέρα χωρὶς κάμμία ἀναβολὴ ἀνοιξα κ' ἐγὼ ξενοδοχεῖο μὲ τὴν ἴδια μαγειρικὴ καὶ μὲ τὴν ἴδια ταρίφα.

Κύρ Μανώλης.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ἡ πνευματώδης φαίνεται μωρὸς ὅταν δὲν ὀμιλῇ, ἀλλ' ὁ μωρὸς δὲν φαίνεται πνευματώδης ὅταν ὀμιλῇ.

Ἡ γυνὴ τοῦ μεγαλοφυοῦς ἀνδρὸς πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν μεγαλοφυῆ.

— Λοιπὸν ἐφαρμόζετε γενικὰς παρατηρήσεις ἐπ' ἐμοῦ;

— Ἴσως.

Ἡ μοναχὴ ἐκίνησε τοὺς ὤμους.

— Θέλετε νὰ εἶπτε, ἐπέφερεν ἡ ξένη, ὅτι δὲν εἴσθε σεῖς ἐκεῖνη, ἐφ' ἧς δύναμαι νὰ τὰς ἐφαρμόσω.

— Εἰξεύρω κέγῳ;

— Βλέπω ὅτι ἀπεπλανήθημεν, κυρία. Δὲν εἶχον, πιστεύσατέ με, σκοπὸν οὔτε νὰ σᾶς προσβάλω, οὔτε νὰ ἐπέμβω εἰς τὰ ἰδιαιτέρὰ σας.

— Σᾶς πιστεύω, κυρία.

— Λοιπὸν συγχωρήσατέ με.

— Τίποτε, κυρία.

Ἡ ξένη ἠγέρθη. Ἦλθε μέχρι τῆς θύρας τοῦ κελλίου καὶ ἐστάθη ἐπὶ στιγμὰς τινὰς θεωροῦσα τὴν ἀγρίαν ἐκείνην τοποθεσίαν, τὴν περιβαλλομένην πανταχόθεν ὑπὸ φαράγγων, δρυμῶν καὶ ἀπορρώγων βράχων, καὶ τελευτῶσαν εἰς τὸ αἰωνίως κυανοῦν καὶ ἀπειροντοῦ πελάγους. Πέραν δὲ καὶ εἰς βάθος ἀμέτρου ἀποστάσεως ἐφαίνοντο νησοὶ τινες νεφελοειδεῖς καὶ ἀτμιζόμεναι εἰς τὸ βλέμμα, καὶ τέλος τὰ ὑψηλῆ ὄρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπέφραττον τὴν περαιτέρω θέαν.

Ὁ δὲ σύζυγος τῆς Καικιλίας μὴ εἰξεύρων τί νὰ κάμῃ τὴν ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος, μὴ ἑνοῶν τί ἔπραττεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ.

— Τί κάμνεις; δὲν θὰ πηγαίνωμεν, Καικιλία; τῇ εἶπε·

θὰ νυκτώσωμεν ἐδῶ, καὶ ποῦ νὰ εὑρεθῇ μέρος διὰ νὰ καταλύσωμεν;

— Ἡσύχασε, δὲν εἶναι δουλειὰ σου· ἀπήντησεν ἡ Καικιλία χωρὶς νὰ στραφῇ πρὸς αὐτόν.

Ἄν ἤδη ἡ μοναχὴ ἐπεθύμει ν' ἀποδώσῃ τὰ ἴσα, ἡδύνατο ἀναμφιβόλως νὰ εἶπῃ πρὸς τὴν ξένην— "Α, αὐτὸ λοιπὸν εἶναι ὁ ἔγγαμος βίος;!

Ἄλλὰ φεῦ! δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐκδικηθῇ· οὐδὲ διενόηθη μάλιστα τοῦτο.

Μετὰ τινὰς ἔτι στιγμὰς ἡ Καικιλία ἐπανῆλθε καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ σκαμνίου τῆς.

— Μένετε ἐδῶ, κυρία, τῇ εἶπεν ἡ Ἀγάπη, ἂν δὲν ἔχετε μέρος νὰ ὑπάγετε. Ἀπὸ τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τὸ ὁποῖον βλέπετε ἐκεῖ κάτω, εἰμποροῦν οἱ πατέρες νὰ μᾶς στείλουν σκεπάσματα.

— Ὡ, δὲν εἶν' ἀνάγκη, κυρία, ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἀποσκευὴν μας. Σᾶς ἔχω εἶπει ὅτι οἱ ἡμίονοι μᾶς περιμένουν ἐκεῖ παρακάτω.

— Ὅπως ἐπιθυμεῖτε.

— Εἶναι φόβος ἐδῶ, νὰ κοιμηθῇ τις εἰς τὸ ὑπαιθρον;

— Διατί εἰς τὸ ὑπαιθρον, κυρία; δύνασθε νὰ κοιμηθῆτε ἐντὸς τούτου τοῦ κελλίου. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὑπαιθρον δὲν εἶναι ἄλλος φόβος, ἐκτὸς ὅτι θὰ κρυώσητε.

— "Α! ἐλησμόνησα, εἶπεν εἰρωνικῶς ἡ ξένη· Ἐδῶ εἶναι ἡ